

ἔμεστα σήμερο; νὰ πάω νὰ μαερέψω Θήρ. Καὶ ἐπὶ ἐργατῶν εἰς τοὺς ὁποίους ὁ ἐργοδότης δὲν παρέχει τροφήν: Τὸν ἔχω τρεῖς δραχμὲς τὴν ἡμέρα ἀφαγάπια Θήρ. Ἀφαγάπια τοῦ ἔχομε τοὺς μαστόροι, δὲ τζοῖ ταῖζομε Ἀπύρανθ. Συνών. ἀφαγάπιωτα. 2) Οὐσ., ὀλιγοφαγία Θήρ.: Ἐχω ἀδυνασὰ ἀπὸ τὴν ἀφαάπια. Συνών. ἀφαγανιά 1.

ἀφαγάπιωτα ἐπίρρ. Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀφαγάπιωτος.

Ἀφαγάπια 1, ὁ ἰδ.

ἀφάγητος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀφάητος Κύπρ. ἀφάητε Τσακων. ἀφάγετος Πόντ. (Κερασ. Οἶν. κ.ά.) ἀφάετος Πόντ. (ᾠφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φαγητός < ἔφαγα.

1) Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν ἔφαγέ τις, ὁ μὴ βρωθεὶς Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων.: Ἀκόμα ἀφάετον ἐν τὸ ψωμῖν Τραπ. || Φρ. Ποῦ νὰ μένουν ἀφάητα! (ἐνν. τὰ φαγητά, δηλ. νὰ πάθουν πρότερον οἱ μέλλοντες νὰ φάγουν αὐτά!) Κύπρ. Συνών. ἀφάγωτος 1. 2) Ὁ μὴ φαγών, ὁ μὴ λαβὼν τὸ γεῦμά του, νηστικός Κύπρ. Πόντ. (Οἶν. ᾠφ. Σάντ.) Τσακων.: Ἀφάγετος ἐσηκῶθεν ἀπ' τὸ τραπέζι Οἶν. Ἀφάετος εἶμαι ᾠφ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀφάγωτος 2, ἀντίθ. φαγωμένος (ἰδ. τρώγω).

ἀφαγιά ἡ, ἀφαγία Πόντ. (Οἶν. Τραπ.) ἀφαῖα Πόντ. (Τραπ.) ἀφαγιά πολλαχ. ἀφαῖα Ἡπ. ἀναφαγία Εὐβ. (Κονίστρ. κ.ά.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Πελοπν. (Λακων.) Πόντ. (Τραπ.) Τσακων. ἀναφαῖα Σαλαμ. ἀναφαγιά πολλαχ. ἀναφαῖα Ἡπ. (Ζαγόρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀνεφαγιά Ἀνδρ. Κεφαλλ. Κίμωλ. Κρήτ. Κύπρ. ἀνεφαῖα Ἡπ. ἀνιφαγιά Κυδων. ἀνιφαῖα Ἡπ. ἀνοφαγία Πόντ. (Τραπ.) ἀνουφαῖα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄφαγος.

Στέρησις ἢ ἀποχή ἀπὸ τῆς τροφῆς, ὀλιγοφαγία, ἀνεπαρκὴς σίτισις εἴτε δι' ἑλλειψιν ὀρέξεως εἴτε δι' ἑλλειψιν μέσων ἐνθ' ἄν.: Κοντεύει νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴν ἀφαγιά ἢ ἀναφαγιά. Ἀδυνατίσει ἀπὸ τὴν ἀφαγιά ἢ ἀναφαγιά πολλαχ. Ἀσ' σὴν ἀφαῖαν ἐκόπαν τὰ γόνατα μ' Τραπ. Ἀπ' τ'ν ἀφαγιά πᾶσα μέρα ψοφοῦνε πράματα Σκῦρ. || Φρ. Ἐχει ἀναφαγιά καὶ κρυσσαρρώστια (εἰρων. ἐπὶ πολυφάγου καὶ πολυπότου) Κέρκ. Ἐχει ἀναφαγιά (εἰρων. ἐπὶ παχυσάρκου) Σκῦρ. Συνών. ἀφαγανιά 2, *ἀφαγῶνα, ἀφαγωσιά, ἀφαγωτιά 1.

ἀφαγιάζω ἀμάρτ. ἀναφαγιάζω Λεξ. Μπριγκ. ἀναφαγιάτizon Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄφαγος.

Δὲν ἔχω ὄρεξιν νὰ φάγω.

ἀφάγιστος ἐπίθ. Βιθυν. Χηλ.

Ἐκ τοῦ στερ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φαγιστός < φαγίζω.

Ἀφαγος 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Εἶμ' ἀφάγιστος ἀκόμα Βιθυν. Τὰ ὀρνίθια εἶναι ἀφάγιστα σήμερα Χηλ.

ἄφαγος ἐπίθ. Κύθν. Πάρ. Πελοπν. (Κορινθ.) Πόντ. (Οἶν. Σινώπ. Τραπ. Χαλδ.) κ.ά. ἄφαος Κύπρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πόντ. (ᾠφ. Τραπ.) κ.ά. ἄφαγος Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀνάφαγος Εὐβ. (Ἀνδρων. Κάρυστ. Κονίστρ.) Τσακων. κ.ά. ἀνάφαος Κέρκ. Ρόδ. Νάξ. ἀνάφαγος Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀνάφαος Εὐβ. (Στρόπον.) ἀνέφαγος Κεφαλλ. ἀνούφαος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερ. ἀ- καὶ τοῦ ἄορ. ἔφαγα τοῦ ρ. τρώγω.

1) Ὁ μὴ φαγών, νηστικός Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Κύπρ. Πόντ. (Σινώπ.) Συνών. ἀτάιστος 1, ἀφάγιστος.

2) Ὁ ἐκλεκτικός περὶ τὰ φαγητά, ὀλιγοφάγος, ἐπὶ ἄν-

θρώπου καὶ ζώων Εὐβ. (Ἀνδρων. Κάρυστ. Κονίστρ. Στρόπον.) Κέρκ. Κεφαλλ. Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πάρ. Πελοπν. (Κορινθ.) Πόντ. (Οἶν. ᾠφ. Τραπ. Χαλδ.) Ρόδ. κ.ά.: Ἀνούφαο παιδί σὰν ἐσένα δὲν ὑπάρχει Ἀπύρανθ. Εἶν' ἀνάφαος ὁ καλομοίρης, τρώει δὴ ψωμιά (εἰρων.) Κέρκ. Γουρ' νόπ' ἄλλου ἀνάφαου Στρόπον. Ἀνάφαο ζῶ-γ' ρούνη κττ. Ἀνδρων. Ἀφαος ἄνθρωπος ἐν Τραπ. Βαρέ' ἄφαο ἐν τὸ μωρό μουνα ᾠφ. Συνών. ἀφάγανος, ἀντίθ. φαγανός. β) Ὁ μὴ ἔχων ὄρεξιν νὰ φάγῃ Τσακων. 3) Παθ. ὁ μὴ φαγωθεὶς, ἄβρωτος, ἢ ἐκεῖνος ποῦ εἶθε νὰ μὴ προφθάσῃ νὰ φαγοθῇ Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πόντ. (Τραπ.): Μουρέ, φά' το δὰ φτὸ δ' ἄφαο, γιὰ θὰ κρυώσῃ! (ποῦ νὰ μὴ προφθάσῃς νὰ τὸ φάς!) Ἀπύρανθ. Ἀκόμα δὲ δὰ φέρατε ἐκεῖνα τ' ἄφαα ἀ τὸ φοῦρνο; (ποῦ νὰ μὴ φαγοθῶν!) αὐτόθ.

Πβ. ἀφάγωτος.

ἀφαγούκης ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ.) ἀφαούκης Πόντ. (Κερασ.) ἀναφαγούκης Πόντ.

Ὑποκορ. τοῦ ἐπιθ. ἄφαγος διὰ τῆς καταλ. -ούκης.

Ὁ ὀλίγον ὀλιγοφάγος.

***ἀφαγῶνα** ἡ, ἀφαῶνα Πόντ. (ᾠφ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄφαγος, παρ' ὁ καὶ ἄφαος.

Ἀφαγιά, ὁ ἰδ.: Ἀσ' σὴν ἀφαῶνα ἐκεῖστα καὶ (ἀρρώστησα).

ἀφαγωσιά ἡ, ἐνιαχ. ἀφαγονσά Εὐβ. (Ἀνδρων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀφάγωτος. Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ ἰδ. ἀ- στερητ. 1 β. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀφαγιά.

Τὸ νὰ μὴ τρώγῃ τις καὶ μετὼν. ὁ μὴ τρώγων: Φάε, μωρή, ἀφαγονσά!

ἀφάγωτα ἐπίρρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀφάγωτος.

Πρὶν νὰ φάγῃ τις, χωρὶς νὰ φάγῃ τις: Ἀφάγωτα σὰν πηὶ κᾶνεις κρασί ζαλίζεται.

ἀφαγωτιά ἡ, Λεξ. Δημητρ. ἀφαουτιά Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀφάγωτος.

1) Στέρησις τροφῆς ἐξ ἀσθενείας τινός, ἀναγκαστικὴ ἀποχή τροφῆς Λεξ. Δημητρ.: Πλούτισε κλέβοντας χῆρες καὶ ὀρφανὰ ποῦ κακὴ ἀφαγωτιά νὰ τὸν εὖρῃ! Συνών. ἀφαγιά. 2) Ἀλευρον (εὐφημητικῶς οἶονεῖ πρὸς ἀποτροπὴν τῆς ἐλλείψεώς του) Ἡπ. (Ζαγόρ.)

ἀφάγωτος ἐπίθ. κοιν. ἀφάωτος Ζάκ. Κρήτ. Κῶς Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Σύμ. ἀφάγοντος Εὐβ. (Κονίστρ. κ.ά.) ἀφάοντους βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φαγωτός < ἔφαγα.

1) Ὁ μὴ βρωθεὶς κοιν.: Τόσο φαεὶ ἔμεινε ἀφάγωτο. Ἀφάγωτο εἶναι τὸ κρέας-τὸ ψωμί κττ. κοιν. || Φρ. Νὰ φάς τὸν ἀφάωτο! (νὰ φάς καὶ νὰ μὴ χορτάσῃς! Ἀρὰ) Κῶς || Παροιμ. φρ. Θέλει καὶ τὴν πίττα ἀφάγωτη καὶ τὸ σκύλλο χορτάτο (ἐπὶ τοῦ παραλόγως ἀπαιτητικοῦ) Λεξ. Πρω. Συνών. ἀφάγητος 1. β) Ὁ μὴ κατάλληλος πρὸς βρώσιν, ὁ μὴ ἐδώδιμος πολλαχ.: Οἱ ἄγουρες ἐλαῖες εἶναι ἀφάγωτες. Ἀφάγωτο παλαιόκρεας. Ἀφάγωτη παλαιόγίδα πολλαχ. Συνών. ἄβρωτος 1. γ) Ὁ μὴ ἐπιδεκτικός καταναλώσεως ἢ ὁ μὴ καταναλωθεὶς σύνθηθ.: Ἀφάγωτο εἶναι τόσο βιός. Ἀφάγωτη περιουσία. || Φρ. Ἐχει τὴν προῖκα ἀφάγωτη (ἐπὶ ἀγάμου νέου). δ) Θηλ. ἀφάουτη, ἐν τῇ συνθηματικῇ γλώσσῃ τῶν κτιστῶν ὁ πηλὸς ὡς συγκολλητικὴ ὕλη Θράκ. (Διδυμότ.) 2) Ὁ μὴ φαγών, νηστικός κοιν.: Ἀφάωτος εἶμαι ἀκόμα. Ἀφάγωτοι οἱ καλοὶ Χριστιανοὶ πάνε 'ς τὴν λειτουργιά. || Φρ. Φαγωμένος κι ἀφάγωτος (ἐπὶ τοῦ μὴ προ-

